Vannacht ben je dood

Viveca Sten

Vannacht ben je dood

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

SAGA Egmont

Vannacht ben je dood

Vertaald door Tineke Jorissen-Wedzinga

Originele titel *I natt är du död*

Originele taal Zweeds

Eerste druk mei 2026

Copyright © 2011, 2026 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727253367 (POD paperback)
ISBN: 9788726355321 (e-book)
ISBN: 9788726355239 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com
Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor Lennart
– zonder jou ben ik maar een half mens

HARÖ
Här bor Thomas
Här bor Nora
BRANDSKA VILLAN
TELEGRAF-HOLMEN
LÖKHOLMEN
KROKSÖ
BJÖRKÖ
KORSÖ
KORSÖ TORN
KORSÖ LÄGER
SKANSKÖRN
BAGERIET
KVARN-BERGET
VÄRDS-HUSET
FLÄSKBERGET
DYKAR-BAREN
KYRKOGÅRDEN
MISSIONSHUSET
KSSS SEGLARHOTELL
DANSBERGET
SKÄRKARLSHAMN
SANDHAMN
OXUDDEN
TROUVILLE STRANDEN
TROUVILLE
N
V
Ö
S
0
500 M

Proloog

Het geplons deed hem denken aan kinderen die in een badkuip aan het spelen waren. Als hij zijn ogen sloot kon hij zich een strand voorstellen waar peuters zorgeloos rondrenden.

Daarna hoorde hij het nog één keer spetteren en spatte het water over de rand van de emmer, op de natte vloer.

De armen die wild heen en weer hadden gezwaaid kwamen tot rust. De benen schokten nog na, als zilvervisjes die zonder doel gedachteloos heen en weer renden. Maaiende, nutteloze bewegingen.

Daarna stopten die ook en was het langzame gedruppel van de kraan het enige wat de stilte in de witbetegelde ruimte doorbrak.

Dat geluid zou hij zich de rest van zijn leven blijven herinneren.

De sterke stank van groene zeep verzadigde de lucht. De geur van dennennaalden drong zijn neusgaten binnen en hij kreeg braakneigingen. Maar hij verbeet zich. Zijn angst overschaduwde alles.

Er liep iets warms langs zijn been en hij begreep dat hij in zijn broek had geplast.

Het maakte niet uit. Het was toch al te laat.

De kraan bleef druppen.

Zondag 16 september 2007

De eerste week

1

Het meisje klonk doodsbang.

‘Jullie moeten nú komen, meteen.’

‘Kun je eerst vertellen hoe je heet?’

De professionele stem bij sos Alarm klonk klinisch, zonder onvriendelijk over te komen. De digitale cijfers op het scherm gaven aan dat het exact drie minuten over tien in de ochtend was.

‘Het is zo afschuwelijk… Marcus.’

‘Kun je proberen uit te leggen wat er is gebeurd?’ vroeg de centraliste. ‘Probeer je te concentreren en vertel wat er aan de hand is.’

‘Ik ben bij hem thuis.’

‘Je moet me een adres geven.’

‘Hij ademt niet. Hij hangt daar gewoon maar.’

Verdriet en shock klonken door in het snikkende antwoord.

‘Ik krijg hem niet omlaag.’

‘Op welk adres bevind je je?’ vroeg de centraliste opnieuw.

Op de achtergrond was een gedempt geroezemoes hoorbaar van collega’s die andere aangiften opnamen. Tot nu toe was het

relatief rustig geweest. Het was zondagmorgen en alle potentieel gevaarlijke situaties van de avond ervoor waren allang afgehandeld. De centraliste was die ochtend om zes uur begonnen en had al drie koppen koffie kunnen drinken.

'Waar ben je?' herhaalde ze in de microfoon.

Nu kalmeerde de jonge vrouw aan de andere kant van de lijn enigszins.

'Värmdövägen 10B in Nacka.'

Het meisje zei het bijna kermend.

'Bij de studentenwoningen,' wist ze uiteindelijk hikkend uit te brengen. 'We hadden afgesproken samen te gaan studeren.'

'Hoe heet je?'

'Amanda.'

'En verder?'

'Amanda Grenfors.'

Haar woorden klonken warrig, aarzelend, alsof ze niet kon bevatten wat ze voor zich zag.

'Probeer te vertellen wat er is gebeurd, Amanda,' spoorde de vrouw van sos Alarm haar aan.

Ze maakte ondertussen aantekeningen. Het adres lag op een steenworp afstand van het politiebureau van Nacka, een patrouille zou er binnen een paar minuten kunnen zijn.

'Marcus hangt aan het plafond, aan een touw,' zei het meisje. 'Zijn gezicht is helemaal blauw aangelopen.'

Haar stem brak.

De centraliste wachtte. Er verstreken een paar seconden.

Een fluistering.

'Ik denk dat hij dood is.'

De buitendeur van het flatgebouw stond open toen de politieauto arriveerde. Het pand was gebouwd in de jaren veertig en de grote

hoeveelheid fietsen buiten verried dat dit een studentenflat was, een van de gebouwen die onlangs in gereedheid waren gebracht om te kunnen voorzien in de schreeuwende behoefte aan woonruimte voor studenten aan de universiteiten en hogescholen van de hoofdstad.

De twee politiemensen liepen een trap op en een lange gang door met een tiental deuren aan weerskanten. Ze passeerden een keuken, waar een stapel smerige borden de gootsteen vulde. Op een van de kastjes zat een handgeschreven papier geplakt: *Ruim je eigen rommel op, je moeder doet het niet voor je!*

Er was niemand te zien, er lag alleen een slordig dichtgeknoopte vuilniszak in een hoek. Te oordelen naar de stank lag die er al een tijdje.

Helemaal aan het eind van de gang stond een deur wijd open. Daarnaast, met haar rug tegen de muur, zat een jonge, bleke vrouw in elkaar gedoken. Ze droeg een spijkerbroek en zwarte sneakers; de dikke, donkerrode trui leek te groot voor haar magere lichaam.

'Ben jij Amanda?' vroeg de politievrouw die het eerst bij haar was.

'Mmm.'

Ze keek op; sporen van tranen liepen over haar gezicht. De politievrouw ging op haar hurken zitten en raakte de arm van de jonge vrouw lichtjes aan.

'Hoe gaat het?'

'Hij hangt daarbinnen.' Ze deed haar rechterhand omhoog en wees beverig. 'Aan de haak van de lamp.'

De politiemensen volgden de beweging met hun blik. De zon brak door en in het plotselinge licht dat door het raam naar binnen sijpelde zweefden stofdeeltjes. Ze vormden een schitterende

stralenkrans om het eenzame lichaam dat aan het plafond bungelde. Het hangende hoofd en de hoek van de nek bevestigden wat ze al hadden vermoed.

Marcus Nielsen was dood.